

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **SKY-KITE s.r.o.**, IČO 260 73 404,
sídlem Kněžská 5, České Budějovice,
zastoupená advokátem JUDr. Milošem Kopeckým,
sídlem Feřtekova 16, Praha,

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 7, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č. j. 49000-2/2019-900000-312,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 24. 1. 2020 Městskému soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 13. 8. 2019, č. j. 62258-11/2019-610000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), o nařízení zpřístupnění bezpečnostní schránky zadržených technických zařízení. Městský soud v Praze tuto věc usnesením ze dne 2. 3. 2020, č. j. 11 Af 4/2020-12, postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému podle § 7 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

2. V posuzované věci zahájil celní úřad oznámením ze dne 28. 1. 2019, č. j. 1425-7/2019-600000-12, řízení o přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách. Přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že bez příslušného povolení provozovala hazardní hru prostřednictvím dvou zadržených technických zařízení systému JEWEL Star-Games. Prvostupňovým rozhodnutím nařídil celní úřad žalobkyni zpřístupnit bezpečnostní schránky těchto zařízení za účelem zjištění výše v nich obsažených peněžních prostředků. Celní úřad žalobkyni poučil, že v případě nesplnění uložené povinnosti přistoupí k provedení exekuce podle § 119 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) na náklady žalobkyně.
3. Žalobkyně namítá, že celní úřad nebyl oprávněn jí takovou povinnost uložit. Předmětem její činnosti je provozování hostinské činnosti. Část své provozovny (baru DOMINO) pronajala společnosti DP&K-CZQ s.r.o. za účelem provozování dvou vědomostních přístrojů. K těmto přístrojům však nemá vlastnický ani nájemní vztah. Skutečnost, že provozovatel ani vlastníci technických zařízení s celní správou nespolutracují, neznamená, že může celní úřad přenášet jejich povinnosti na žalobkyni.
4. Žalovaný uvádí, že napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. b) s. ř. s. Pro případ, že by soud věc posuzoval meritorně, doplňuje, že smyslem nařízeného předběžného opatření je zjistit obsah bezpečnostních schránek, tedy stav v nich obsažených peněžních prostředků. Primárním smyslem přestupkového řízení je zjištění přestupkového jednání a jeho pachatele, současně však musí být rozhodnuto o osudu zadržených věcí, tedy i hotovosti v zadržených technických zařízeních. Vydání předběžného opatření není vázáno na existenci vlastnických práv k dotčeným věcem. Žalovanému se nepodařilo zjistit vlastníka zadržených technických zařízení, proto se obrátil na žalobkyni jako osobu, která k nim má nejbližší vztah.
5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 1. 11. 2015 se žalobkyně smluvně zavázala zajišťovat servis internetových zařízení pro vědomostní soutěž, včetně záručních a pozáručních oprav, za 10 % jejich měsíčního výnosu. Objednatel tohoto servisu byla společnost De-plus s.r.o. Žalobkyně k tomu přípisem ze dne 15. 4. 2019 adresovaným žalovanému uvedla, že peněžní prostředky z technických zařízení předávala společnosti De-plus s.r.o., a to jejímu zaměstnanci J. P. či poukazem na účet. Dne 13. 8. 2019 vydal celní úřad rozhodnutí, kterým žalobkyni nařídil zpřístupnit bezpečnostní schránky zadržených technických zařízení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že právní úprava v § 61 správního řádu neváže ukládání povinností na existenci vlastnického práva k předmětné věci.
6. O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobkyně se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělila, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasila (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
7. Soud se nejprve zabýval námitkou žalovaného ohledně výluky ze soudního přezkumu. Tato námitka není důvodná. Rozhodnutí o předběžném opatření nelze bez dalšího považovat za rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Výlukou ze soudního přezkumu lze odůvodnit tím, že na rozhodnutí předběžné navazuje rozhodnutí konečné, které je možné soudně přezkoumat. Soud nezpochybňuje tvrzení žalovaného, že

o osudu případných peněžních prostředků v bezpečnostních schránkách může být (v případě rozhodnutí o uznání viny) v dalším řízení rozhodnuto. V dalším řízení však již nebude rozhodováno o samotné povinnosti žalobkyně bezpečnostní schránky zpřístupnit. Není tak splněna věcná podmínka rozhodnutí předběžné povahy (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006-54).

8. Podstatou argumentace žalobkyně je tvrzení, že celní úřad jí nemohl uložit povinnost bezpečnostní schránky otevřít, neboť není vlastníkem ani provozovatelem zadržených technických zařízení, jejich bezpečnostních schránek, ani v nich uložených peněžních prostředků. Podle § 61 odst. 1 správního řádu „[s]právní orgán může z moci úřední nebo na požádání účastníka před skončením řízení rozhodnutím nařídit předběžné opatření, je-li třeba, aby byly zatímně upraveny poměry účastníků, nebo je-li obava, že by bylo ohroženo provedení exekuce. Předběžným opatřením lze účastníkovi nebo jiné osobě přikázat, aby něco vykonal, něčeho se zdržel nebo něco strpěl, anebo zajistit věc, která může sloužit jako důkazní prostředek, nebo věc, která může být předmětem exekuce.“ Žalobkyně je účastníkem řízení o přestupku v postavení obviněné, a v tomto řízení jí lze v souladu s § 61 odst. 1 správního řádu uložit, aby něco vykonala (otevřela bezpečnostní schránky technických zařízení v tomto řízení zadržených). Není významné, zda má k technickým zařízením nebo jejich bezpečnostním schránkám nájemní či vlastnický vztah, ani zda je jejich provozovatelkou. K dosažení účelu předběžného opatření (otevření bezpečnostních schránek) je rozhodné, zda má k těmto schránkám přístup, tedy zda je technicky schopná je otevřít (typicky klíčem). Žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ani v žalobě neuvedla, že by zpřístupnění bezpečnostních schránek nebyla schopna. Ostatně z jejího vyjádření ze dne 15. 4. 2019 lze usuzovat, že přístup k bezpečnostním schránkám měla, neboť peněžní prostředky z technických zařízení předávala v hotovosti nebo poukazem na účet společnosti De-plus s.r.o. (viz bod 5 tohoto rozsudku). Zjištění obsahu bezpečnostních schránek je významné pro rozhodnutí o dalším osudu peněžních prostředků, včetně případných práv a povinností žalobkyně ve vztahu k těmto prostředkům. Proti takovému rozhodnutí bude mít žalobkyně možnost brojit v dalším řízení. Soud tedy uzavírá, že námitka žalobkyně, že jí celní úřad nemohl uložit povinnost bezpečnostní schránky otevřít, neboť k nim nemá vlastnický ani nájemní vztah, není důvodná.
9. Soud neprovedl důkaz listinami, které jsou součástí správního spisu, neboť správní spis měl soud k dispozici a při projednání žaloby z něj vycházel. Soud rovněž neprovedl důkaz dokumenty zpracovány společností DP&K-CZQ s.r.o., které měly prokazovat, že provoz dotčených technických zařízení nepodléhá režimu výherních hracích přístrojů, neboť tato otázka se míjí s předmětem projednávané věci.
10. Protože soud neshledal námitku žalobkyně důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
11. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšnému žalovanému soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť ji nepožadoval ani mu žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. února 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu